

az 1920 : XXXIV. t.-c.-nek a királyi pénzügyigazgatóság végzésében hivatkozott 91. §. (2) bekezdése csak az ajándékozottra rótt viszontszolgáltatás erejéig rendeli a vagyomátruházást visszterhesnek tekinteni. Az ajándékozott ingatlanra bekebelezett teher átvállalása azonban nem tekinthető ilyen „az ajándékozottra rótt” viszontszolgáltatásnak, mert az az ajándékozottra kikötés nélkül is átszáll, s mert az az ajándékozót is terhelte.

Ezt az álláspontot erősítik meg az 1920 : XXXIV. t.-c. végrehajtása tárgyában kiadott 40.000/1921. P. M. számú utasítás 106. §. ötödik bekezdésében foglaltak is, miután ott is az van, hogy a visszterhes vagyomátruházásokra megszabott, tehát 5 %-os illetéket az ingatlan megfelelő része után akkor kell kiszabni, ha nem az ajándékozót is terhelő adósságok és egyéb terhek szállanak át a megajándékozottra, hanem az ajándékozási szerződés által a megajándékozottra rótt ellenszolgáltatásról van szó.

Ezek alapján tehát a királyi közigazgatási bíróság a dr. D. J. és a B. P.-né terhére visszterhes ingatlanvagyomátruházási illetéket nem állapít meg.

Ennek azonban az a folyománya, hogy az 1920 : XXXIV. t.-c. 95. §. 1. pontja szerint járó 1.5 %-os ingyenes ingatlanvagyomátruházási illetéket az említett törvénycikk 96. §. (f) bekezdésében foglalt rendelkezésnek megfelelőleg, az ingatlanoknak a terhekre eső érték-része után is ki kell szabni.

Az 1920 : XXXIV. t.-c. 123. §-ának (5) bekezdésében foglalt „ingatlanok kezelése” alatt a saját ingatlanvagyomának bármely módon való gazdasági hasznosítását kell érteni. (Közigazgatási Bíróság 16.627/1930. P. szám.) Az illetékegyenérték fizetési kötelezettsége elleni kifogásokat alaposnak elismerni nem lehetett. Az 1920. évi XXXIV. t.-c. 123. §-ának (5) pontjában foglalt „ingatlanok kezelése” alatt, nyilván nem a panaszos által vitatott „más tulajdonát képező ingatlanok kezelése” értendő, mert a társaságok csak a saját ingatlanai után fizetnek illetékegyenértéket, s így a panaszbeli felfogás szerint a kizárólag ingatlan kezelésével foglalkozó társaságok illetékegyenértékkel — ingatlantulajdon hiányában — egyáltalán nem volnának megrohátók. Az idézett törvényes rendelkezésben felvett „ingatlanok kezelése” alatt tehát helyesen a saját ingatlanvagyomának bármely módon gazdasági hasznosításával való foglalkozást kell érteni.

A nem vitás — sőt a panaszosnak 1928. évi május 2-án közvetlenül e bíróságnál előterjesztett panaszkiegészítő pótkérvényében előadottakkal is megerősített — tényállás szerint panaszos társaság üzletköre túlnyomó részben ingatlanok hasznosítása. Énnélfogva az illetékegyenérték fizetési kötelezettségét a felhívott törvényes rendelkezés alapján megállapítva, az illetékegyenérték követelését jogosnak kellett elismerni.